Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΤΑΞΙΚΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΠΙΚΑ

Τα σκάνδαλα και τα κυκλώματα των τραπεζιτών σε δημόσια θέα – ο Ορφανίδης, ο Αβέρωφ και οι αποκαλύψεις Βγενόπουλου

Όταν την πρωτομαγιά, ο Δ. Χριστόφιας απάντησε στις προσπάθειες του Α. Ορφανίδη να μετατοπίσει τις ευθύνες του με την κυπριακή παροιμία «ό,ποιος εν αντρέπεται, ο κόσμος εν δικός του», η αντίδραση που ακολούθησε υπήρξε ενδιαφέρουσα. Το τηλεοπτικό δελτίο του Αντένα, το ίδιο βράδυ, προσπάθησε να κατασκευάσει υστερία, αλλά δεν φάνηκε να υπήρχε μεγάλη προθυμία από τον Α. Αυξεντίου - ως προηγούμενος διοικητή της κεντρικής τράπεζας - να υπερασπιστεί την αστεία θέση του Ορφανίδη ότι δήθεν δεν είχε δικαιοδοσία να κάνει κάτι. Όταν ο Τσουρουλης στο Σίγμα προσπάθησε, πιο ήπια, να παρουσιάσει το θέμα ως ευθύνη όλων, η αναφορά της Π. Αργυρού στις δικαιοδοσίες και τις εξουσίες του διοικητή της κεντρικής ήταν αποστομωτικές.

Όταν ξανακυκλοφόρησαν οι εφημερίδες την Πέμπτη, παρά τις προσπάθειες του Αβέρωφ Νεοφύτου, φάνηκε ότι η ατάκα του Χριστόφια είχε απήχηση μέσα στην κοινωνία – σαν να κωδικοποίησε μια διάχυτη αντίληψη. Ακόμα και ο Ορφανίδης προσπάθησε να πιαστεί από την ίδια διατύπωση. Αλλά ο Αβέρωφ, ως υπερασπιστής του, φάνηκε να είναι μόνος του ακόμα και στον χώρο της δεξιάς: ο Πλατύς, ο οποίος είναι ένας από τους πιο έντονους επικριτές του Ορφανίδη, ήταν υποψήφιος του ΔΗΣΥ, ενώ και ο ΠΑΣΕΧΑ - ο σύνδεσμος επενδυτών - ο οποίος πρωτοστάτησε στις αποκαλύψεις για το σκάνδαλο με τα ελληνικά ομόλογα, σαφώς δεν εκπροσωπεί τον χώρο της αριστεράς. Έτσι, όταν μέχρι και ο Ζένιος, ο τέως πρύτανης του πανεπιστημίου Κύπρου, που εμφανίζεται στα ΜΜΕ με γενικόλογες πλαδαρότητες ως ένα είδος δεξιού τεχνοκράτη σε αναζήτηση ρόλου, ζήτησε να γίνει έρευνα με την ατάκα «είναι πολλά τα λεφτά για να χάθηκαν έτσι». ήταν σαφές ότι η προσπάθεια να απαλλαγεί ο Ορφανίδης δεν λειτούργησε, ούτε και στον χώρο της δεξιάς. Κάτι που, προφανώς, απεικονίζει και την ευρύτερη εικόνα της κοινής γνώμης, παρά τις προσπάθειες διαφόρων ΜΜΕ – αναπόφευκτα, στην καθημερινότητα πια, τα «τοπικά» αξιολογούνται και με βάση το «εγγύς εξωτερικό»: δηλαδή την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρώπη γενικότερα. Ο Ζένιος λ.χ. ανακάλυψε την Ισλανδία.

Έτσι και αλλιώς, οι αναγκαστικές, για τα ΜΜΕ, αναφορές στα προβλήματα των τραπεζών, λόγω της ανακεφαλαιοποίησης, εξαιτίας των ποσών που χρειάζονται - ιδιαίτερα η Λαϊκή - για τις ζημιές από τα ελληνικά ομόλογα, κ.ο.κ. είναι ανοικτά ζητήματα, τα οποία υπενθυμίζουν ότι ο αρμόδιος του τραπεζιτικού τομέα έχει «ασήκωτες ευθύνες», όπως είπε και ο Πρόεδρος.

Υπήρξε, όμως, και δεύτερο επεισόδιο στην διαδικασία αποχώρησης του Ορφανίδη, καθώς ο Α. Βγενόπουλος αποφάσισε να χρησιμοποιήσει την ευκαιρία για να ανοίξει, εν μέρει, το θέμα του τι συνέβαινε στο παρασκήνιο του κυπριακού τραπεζιτικού τομέα την περίοδο 2009 – 2012. Η άμεση δικαιολογία για την παρέμβαση Βγενόπουλου, ήταν η αναφορά του τέως διοικητή στο πρόσωπο του, σε μια ακόμα προσπάθεια μετατόπισης ευθυνών σε άλλους. Αλλά, η εμφάνιση του Βγενόπουλου και ο μάλλον φοβισμένος τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίστηκε, δείχνουν ότι είχε ως στόχο και την δημοσιοποίηση στοιχείων για τους αντίπαλους του στο υπόγειο παιχνίδι των τραπεζιτικών διαμαχών. Έτσι, σε μια εφ'ολης της ύλης διάσκεψη τύπου, όχι μόνο απάντησε στον Ορφανίδη, αλλά και «τα έβγαλε όλα στην φορά», όπως έγραψε ακόμα και ο απολογητής του Ορφανίδη στον Πολίτη, ο Δ. Γεωργιάδης. Ενώ, ακόμα και ο «Φιλελεύθερος», ο οποίος ξέχασε βολικά τα κείμενα που δημοσίευε υπέρ του Βγενόπουλου και υπέρ του Ορφανίδη σε διάφορες φάσεις της διαμάχης, αναφερόταν στο πρωτοσέλιδο κείμενο στην «*κατεπείγουσα… ανάγκη να διερευνηθούν οι ευθύνες τόσο των συμβουλίων των τραπεζών, όσο και των κρατικών αξιωματούχων..*». Μέχρι και ο Α. Μιχαηλίδης αναγκάστηκε να καταφύγει, πια, σε μια αστεία κριτική προς τον Πρόεδρο – γιατί δεν απέλυσε τον Ορφανίδη αφού είχε ασήκωτες ευθύνες. Όταν πια τίθεται θέμα γιατί ανέχτηκε η πολιτεία τέτοιους λειτουργούς, όπως τον Ορφανίδη, τότε σαφώς έχει αλλάξει το πλαίσιο της συζήτησης.

Σε αυτό το πλαίσιο, η δημοσιογραφική διάσκεψη του Βγενόπουλου ήταν αποκαλυπτική για το πώς διαμορφώθηκε το παρασκήνιο του τραπεζιτικού συστήματος, το οποίο οδήγησε στο σκάνδαλο του τραπεζιτικού συστήματος με την κερδοσκοπία στα ελληνικά ομόλογα και την ευρύτερη εμπλοκή της κυπριακής οικονομίας με την οικονομική κρίση στην Ελλάδα, αλλά και την επιστροφή της κρίσης μετά από την ανάκαμψη στις αρχές του 2011. Το πιο ενδιαφέρον των στοιχείων που άφησε να αιωρούνται ή κατέθεσε ο Βγενοπουλος, ήταν η διαπλοκή

παραγόντων της πολιτικής και οικονομικής ελίτ, αλλά και των μεγάλων ΜΜΕ στο να δημιουργηθεί ένα είδος οικονομικού παρακράτους, το οποίο οδήγησε την κυπριακή οικονομία στην κρίση – είτε λόγω εσωτερικών ανταγωνισμών, είτε, ως - το άφησε και αυτό να αιωρείται ο Βγενόπουλος - σχεδόν συνειδητή κίνηση. Η πληροφορία λ.χ. ότι ο Αβέρωφ Νεοφύτου συναντήθηκε με τον Βγενόπουλο για να ζητήσει να αναγνωριστεί ως είδος μεσολαβητή, ανάμεσα στον Ορφανίδη και το Βγενόπουλο, δείχνει ένα είδος ρουσφετολογικής δομής, γύρω από τον τέως διοικητή της κεντρικής: ο Αβέρωφ φαίνεται να εξασφάλιζε επιρροή, πουλώντας ακροάσεις και εύνοια στον Ορφανίδη, την ίδια στιγμή που ο Ορφανίδης αγνοούσε τις - δικαιολογημένες, νόμιμες και όπως αποδείχθηκε σωστές προτροπές - του τότε υπουργού οικονομικών. Η άλλη ενδιαφέρουσα αποκάλυψη - ή μάλλον επιβεβαίωση προηγούμενων πληροφοριών - ήταν ότι ο Ορφανίδης διέρρεε αρνητικές πληροφορίες σε οίκους αξιολόγησης για την κυπριακή οικονομία – κάνοντας ουσιαστικά και πάλιν προσωπική πολιτική σε βάρος του Δημοσίου. Αυτήν την υποψία την είχε, ήδη, διατυπώσει έμμεσα και ο Χ. Σταυράκης την άνοιξη του 2011, όταν ο Ορφανίδης αμφισβητούσε, ακόμα, και τα δημόσια στοιχεία της Πολιτείας. Το ότι οι οίκοι αξιολόγησης έκαναν αρνητικές αξιολογήσεις με βάση τις εισηγήσεις του, είναι το ένα – το ότι, όμως, ουσιαστικά έκριναν με σαρωτικά αρνητικές αξιολογήσεις τον ίδιο το τομέα του κ. Ορφανίδη είναι, επίσης, χαρακτηριστικό της ανυποληψίας, στην οποία είχε περιέλθει, αναπόφευκτα, και ο ίδιος στα μάτια τους.

Υπήρξε δυσφορία από μερικούς για την διάσκεψη του Βγενόπουλου, αλλά ήταν, επίσης, σαφές ότι αντιμετωπιζόταν και με φόβο – σαν κάποιος που ήξερε πολλά και θα μπορούσε να ανοίξει φακέλους βρώμικων μυστικών για πολλούς. Η πρόκληση του, άλλωστε, για έρευνα στον τραπεζιτικό τομέα, η άρση του τραπεζιτικού απόρρητου για να καταθέσει στοιχεία, έμοιαζαν, μάλλον, με συγκεκαλυμμένες απειλές του στυλ: "αν αμφισβητείτε ότι λέω, τότε, τολμήστε να ζητήσετε δημοσιοποίηση των στοιχείων". Ο Αβέρωφ λ.χ. κρύφτηκε πίσω από τον Αναστασιάδη και είπε ότι συνάντησε τον Βγενόπουλο, μόνο με τον αρχηγό του κόμματος του – ξέροντας ότι δεν θα τον εγκατέλειπε έτσι ο ηγέτης του κόμματός του. Γενικότερα, ο Αβέρωφ προσπάθησε να αποστασιοποιηθεί από τον Βγενόπουλο – αλλά αυτά που λέει τώρα δεν είναι αυτά που καταγράφουν οι συζητήσεις στη βουλή, τα πρακτικά των οποίων επικαλέστηκε ο κ. Βγενόπουλος.

Ας δούμε, λοιπόν, την κάθοδο και τον ρόλο Βγενόπουλου στο πλαίσιο του κυπριακού τραπεζιτικού συστήματος και του ανοίγματός του στο ξένο κεφάλαιο, αλλά και στην λογική της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας της κυπριακής ελίτ.

Ο Βγενόπουλος είναι ο έλληνας επιχειρηματίας, τον οποίον οι κύπριοι νεοφιλελεύθεροι έβλεπαν με ένα είδος δέους και ταύτισης πριν λίγα χρόνια – τότε που ο Αβέρωφ Νεοφύτου διαμαρτυρόταν γιατί ο Πρόεδρος Χριστόφιας δεν πήγαινε στις ετήσιες συνελεύσεις των τραπεζών. Όταν ο Βγενόπουλος, ως σύμβολο του venture capital ήρθε στην Κύπρο και εκτόπισε το παραδοσιακό σύμπλεγμα εξουσίας στην Λαϊκή, γύρω από τον Κ. Λαζαρίδη, η δεξιά, αλλά και η πλειοψηφία των ΜΜΕ, όχι μόνο δεν αντέδρασε, αλλά και τον στήριξε. Και, ακολούθως, η δεξιά εκδίωξε τον Λαζαρίδη και από την θέση του επικεφαλής της Ολυμπιακής επιτροπής, για να διορίσει στην θέση του, τον Ουράνιο Ιωαννίδη και να διανείμει πόστα σε στελέχη της από το απορριπτικό μέτωπο. Τότε, ο Λαζαρίδης διαμαρτυρόταν ότι ο Βγενόπουλος δήλωνε ότι είχε «εξασφαλισμένους» τους δημοσιογράφους. Οπότε, το ότι σήμερα ο Βγενόπουλος άφηνε να διαρρεύσουν υπονοούμενα γιατί δεν έγραφε «ένας χριστιανός» για τις συναντήσεις σε ταβερνάκια που οργάνωνε ο Ορφανίδης με μετόχους από το Ντουμπάϊ και όχι μόνο, ήταν έμμεσα και μια αναφορά στο πώς μερικοί δημοσιογράφοι εξαγοράζονταν διπλά και τριπλά τότε – αλλά ίσως και μια έμμεση προειδοποίηση ότι δεν άνοιξε όλα τα χαρτιά του. Και, φυσικά, ο τομέας των ΜΜΕ ήταν ο μόνος που δεν σχολιάστηκε από τη συνέντευξη τύπου του Βγενόπουλου. Τα ΜΜΕ απέφυγαν τον αυτονόητο καθρέφτη του τι έγραφαν για τον Βγενόπουλο και τι είχε καταγγείλει, τότε, ο Λαζαριδης.

Τελικά, φαίνεται ότι μετά από την κάθοδο του Βγενόπουλου, επικεφαλής των κεφαλαίων από το Ντουμπάϊ, διαμορφώθηκαν διάφορα μπλοκ μέσα στο κυπριακό τραπεζιτικό σύστημα, τα οποία οδηγήθηκαν σε υπόγειες αντιπαραθέσεις – τις οποίες αποκάλυψε γραφικά με τις αναφορές του σε συναντήσεις του διοικητή της κεντρικής με μέτοχους σε ταβερνάκια κ.ο.κ. Η ρήξη Βγενόπουλου - Αβέρωφ φαίνεται να έγινε, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Βγενόπουλου, όταν ο αναπληρωτής πρόεδρος του ΔΗΣΥ προσπάθησε να εμφανιστεί ως μεσάζων - με τις ανάλογες μίζες εννοείται -ανάμεσα σε Ορφανίδη και Βγενόπουλο. Όταν ο δεύτερος αρνήθηκε, άρχισε μια διαμάχη στην οποία συμμετείχε και διοικητής της κεντρικής. Η αντιπαράθεση φαίνεται να έφτασε σε ακραία σημεία – ο Ορφανίδης, λ.χ. ο οποίος έδειχνε πλήρη απάθεια στις επενδύσεις στα ελληνικά ομόλογα, εξαπέλυσε ένα πόλεμο επιστολών ενάντια στην Λαϊκή και στο Βγενόπουλο εμποδίζοντας, σύμφωνα με τον τελευταίο,

ακόμα και τις απόπειρες της τράπεζας για "διασπορά κινδύνων" - μια λογική κίνηση για ένα "παίκτη" όπως ο Βγενόπουλος - όσον αφορά στις μετοχές. Γι' αυτό, άλλωστε, και η Λαϊκή είναι, σήμερα, η πιο χρεωμένη τράπεζα. Το ότι ο Ορφανίδης είχε μια τάση εμπάθειας, η οποία καθοδηγούσε, ακόμα, και τυπικές αποφάσεις είναι φανερό, από τις αναφορές του Χ. Σταυράκη, στο βιβλίο του ότι αρνήθηκε να εμποδίσει μια πολυέξοδη αγορά ρωσικής τράπεζας, - η οποία θα εξοικονομούσε εκατομμύρια - λόγω του ότι δεν ήθελε να ακούσει τον τότε υπουργό οικονομικών.
Ο Ορφανίδης, τελικά, εκμεταλλεύτηκε την κρίση της εξάρτησης των κυπριακών τραπεζών από τα ελληνικά ομόλογα - την οποία δημιούργησε ο ίδιος -για να εκτοπίσει το Βγενόπουλο.

Ένα από τα ενδιαφέροντα στοιχεία, στα οποία δεν αναφέρθηκαν, ούτε ο Αβέρωφ, αλλά ούτε και όσοι προσπάθησαν, έστω και έμμεσα, να αμφισβητήσουν τον Βγενόπουλο, είναι η σιωπή του κατά τ' άλλα λαλίστατου του Ν. Παπαδόπουλου, δικηγόρου της Λαϊκής. Αν ο Βγενοόπουλος ήταν τόσο προβληματικός, τότε τιί έκανε ο επικεφαλής της επιτροπής οικονομικών; Ήδη είναι σκάνδαλο που ένας δικηγόρος τράπεζας είναι επικεφαλής της επιτροπής οικονομιών. Η εμπλοκή των συμφερόντων της οικογένειας Παπαδόπουλου και του δικηγορικού του γραφείου, είναι μια άλλη ενδιαφέρουσα διάσταση. Όπως και χαρακτηριστικό είναι ότι, τόσο ο Ορφανίδης, όσο και ο Α. Νεοφύτου, καμώνονται ότι δεν καταλαβαίνουν την σχέση του Παπαδόπουλου με την Λαϊκή.

Ένα άλλο σημαντικό το θέμα, το οποίο αναμένεται να δημοσιοποιηθεί και το οποίο είχε εγείρει, αρχικά, ο ΠΑΣΕΧΑ, είναι και το ποσοστό των ελληνικών ομολόγων, το οποίο αγόρασε η ίδια η κεντρική υπό την διοίκηση του Ορφανίδη – διότι εκεί θα είναι, σαφώς, πιο άμεση η ζημία για το δημόσιο. Και αυτή η διάσταση, ίσως, να ρίξει λίγο φως στο αν το σκάνδαλο των ελληνικών ομολόγων ήταν μόνο ζήτημα λανθασμένων χειρισμών και απραξίας του Ορφανίδη ή σκόπιμης κίνησης.

Από ότι φαίνεται η αντίδραση μερικών και η προσπάθεια δημιουργίας λόμπι για τον Ορφανίδη, είχε να κάμει και με ένα κύκλωμα που είχε δημιουργηθεί και το οποίο εξυπηρετούσε συγκκριμμένα συμφέροντα – πολιτικά, αλλά και οικονομικά. Όποτε, η απομάκρυνση του έλεγχου της κεντρικής από ένα τέτοιο κύκλωμα - το οποίο φαίνεται

να έχει άμεσες ευθύνες για την τραπεζιτική κρίση - είναι ένα βήμα προόδου για την κοινωνία.

Όταν τα αμπελοπούλια λειτουργούν ως μεγεθυντικός φακός: οι ευρωπαίοι πράσινοι, το ευρωπαϊκό οικολογικό δίκαιο και οι τοπικές «επιχειρήσεις»

Όταν πριν λίγο καιρό, ο Σ. Χατζηγιάννης, βουλευτής του ΔΗΣΥ βρέθηκε σε μια τηλεοπτική συζήτηση με ένα οικολόγο ακτιβιστή, ο κ. Χατζηγιάννης στην ευδαιμονία του κλειστού κυκλώματος των τοπικών συμφερόντων, στο οποίο λειτουργεί, κατηγόρησε τον ακτιβιστή οικολόγο ότι είναι πράκτορας της Τουρκίας γιατί θέτει θέμα αμπελοπουλιών. Ο κ. Χατζηγηγιάννης, όπως και μια σειρά άλλων βουλευτών του ΔΗΣΥ - ιδιαίτερα οι Σ. Σαμψών και Α. Κυπριανού - θεωρούνται το μπλοκ της παράνομης βιομηχανίας σύλληψης και πώλησης των αμπελοπουλιών. Αυτή είναι μια βιομηχανία εκατομμυρίων ευρώ, όπως τονίζουν οι οικολόγοι ακτιβιστές των "Φίλων της γης", οι οποίοι έχουν αναλάβει μια πρωτοβουλία στην ανακίνηση το όλου θέματος. Στην κοινή γνώμη, βέβαια, το κύκλωμα παρουσιάζεται με τα δακρύβρεχτα κιτς σενάρια για παραδοσιακούς κυνηγούς κλπ. Και έτσι, ο αντιφατικός λόγος των τοπικών κυκλωμάτων ενός ιδιότυπου παρακράτους ξεδιπλώνεται σε όλη την αποκαλυπτική του αντίφαση – μια μερίδα της συντηρητικής - σε αντίθεση με την φιλελεύθερη - δεξιά και μια μερίδα του απορριπτικού εθνικιστικού κέντρου, έχει επενδύσει σε ένα «ευρωπαϊκό» μύθο - για την λύση, για το πρότυπο ταύτισης κλπ- , ενώ από την άλλη, στην πράξη, κάνει ότι μπορεί να μη εφαρμοστούν ευρωπαϊκές οδηγίες και κανόνες που ενοχλούν τα συμφέροντα της. Έτσι το χάσμα ανάμεσα σε συνθήματα κενά περιεχομένου - είμαστε ευρωπαίοι, ευρωπαϊκή λύση κλπ - και την πραγματικότητα τοπικών ιδιοτελών συμφερόντων ορισμένων ομάδων, γίνεται κραυγαλέο

Την περασμένη εβδομάδα, τα πράγματα ήταν, όντως, αποκαλυπτικά και στο θέμα των αμπελοπουλιών, αλλά και στο θέμα της σχέσης του τοπικού οργανωτικού σχήματος/πολιτικής επιχείρησης που διεκδικεί την εκλογική αντιπροσώπευση της ευρωπαϊκής οικολογίας - και τις θέσεις των ίδιων των ευρωπαίων πρασίνων. Από την μια, ήρθε στην Κύπρο μια ομάδα ευρωβουλευτών, οι οποίοι έθεσαν ανοικτά θέμα για το απαράδεκτο του κυνηγίου των αμπελοπουλιών με βερκά. Ο νέος υπουργός

γεωργίας, ο κ. Αλετράρης ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για τους τοπικούς ακτιβιστές, αν και από ότι φάνηκε η προθυμία του να εφαρμόσει μια πιο αυστηρή πολιτική προστίμων, δεν εφαρμόζεται ακριβώς όπως την περιέγραψε στους ευρωβουλευτές, όπως παρατήρησε σε σχετικό σχόλιο του δημοσιογράφος του Πολίτη. Παρόλα αυτά, είναι σαφές ότι η νέα προθυμία της κυπριακής πολιτείας να αντιμετωπίσει το ζήτημα, προκάλεσε την ευαρέσκεια της ομάδας των ευρωβουλευτών – και ενδέχεται η Κύπρος να γλιτώσει το πρόστιμο. Αξιοσημείωτη είναι, επίσης, και η εμπειρία των ακτιβιστών, οι οποίοι έχουν πια την στήριξη των αρμόδιων υπηρεσιών, ενώ πριν λίγο καιρό αντιμετωπίζονταν με απειλές βίας από τα τοπικά κυκλώματα της βιομηχανίας παγίδευσης και επεξεργασίας των αμπελοπουλιων.

Το Σάββατο, το θέμα ήταν πια σημαντικό θέμα της ειδησεογραφίας με, σαφώς, διαφοροποιημένη έμφαση από ότι στο παρελθόν – τόσο στον "Πολίτη" όσο και στον "Φιλελεύθερο" υπήρχαν αναφορές στο όλο ζήτημα με την οικολογική οπτική, πια, να θεωρείται δεδομένη. Στον Φιλελεύθερο, μάλιστα, υπήρχε και ιδιαίτερη αναφορά για τις καταγγελίες ευρωβουλευτών ότι τοπικοί βουλευτές εμπλέκονται με το κύκλωμα της βιομηχανίας των αμπελοπουλιών.

Οι «αγωνιστές» του τοπικού παρακράτους σιώπησαν. Βέβαια, θα προσπαθήσουν να επανέλθουν, αλλά φαίνεται ότι και σε αυτόν τον τομέα, άρχισε μια μετατόπιση όχι απλά σε επίπεδο ηγεμονικού λόγου, αλλά και στο επίπεδο της καθημερινότητας.

Αξίζει να σχολιάσει κάποιος το όλο θέμα και από την οπτική του υποτιθέμενου τοπικού «οικολογικού» κόμματος, του κ. Περδίκη.

Στο συγκεκριμένο θέμα, η οργάνωση του κ. Περδίκη τήρησε από συμφεροντολογικά αδιάφορη μέχρι εχθρική στάση – μέχρι πέρσι λ.χ. απειλούσε τους ακτιβιστές ότι αν επέμεναν να εγείρουν το θέμα, θα άλλαζε η τοπική νομοθεσία προς το χειρότερο.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη, την περασμένη εβδομάδα, το κόμμα του Περδίκη αποφάσισε να κάμει μια απόπειρα εμπλοκής με τους ευρωπαίους οικολόγους –οι οποίοι αγνοούν επιδεικτικά την τοπική εκλογική οργάνωση, την οποία θεωρούν εθνικιστική, αν όχι ρατσιστική. Βρίσκεται, δηλαδή, σε ανάλογη σχέση με το ευρωπαϊκό αντίστοιχο όπως η ΕΔΕΚ με τους ευρωσοσιαλιστές – αλλά αν σε εκείνο τον τομέα υπάρχει μια θεσμική σχέση, στην περίπτωση του Περδίκη είναι αμφίβολη ακόμα και αυτή. Η επιστολή διαμαρτυρίας της κ. Ι. Παναγιώτου είχε να κάμει με την απόφαση των ευρωπαίων πρασίνων να επισκεφθούν την βόρεια Κύπρο και να

προωθήσουν την θέση των τ/κ στην Ευρώπη. Η επιστολή αγνοήθηκε επιδεικτικά, καθώς οι πράσινοι δήλωσαν ότι φυσικά θα επισκεφθούν την βόρεια Κύπρο. Κατ'αναλογία, λοιπόν, με το ζήτημα των αμπελοπουλιών και τους ευρωπαίους μικροβιομήχανους της παγίδευσης και πώλησης των πουλιών, το κόμμα του Περδίκη μπορεί να προσπαθεί να πουλήσει «ευρωπαϊκή λύση», αλλά προφανώς δεν πείθει ούτε καν τους ευρωπαίους δήθεν σύμμαχους τους. Ένα δήθεν οικολογικό κόμμα που δεν κατανοεί την σημασία της ομοσπονδίας για την δημοκρατική αντίληψη της οικολογίας, είναι άλλωστε εκφραστικό της τοπικής προσπάθειας για αποσπασματική εισαγωγή με στόχο την εκμετάλλευση του χάσματος ανάμεσα σε ένα φαντασιακό - αλλά απόμακρο - ευρωπαϊκό πρότυπο, το οποίο διαχειρίζονται κάποιοι ντόπιοι ατζέντηδες και την πραγματικότητα που συγκρούεται με τις διακηρύξεις και τα εισαγόμενα λόγια της επιφάνειας.

Αλλά, σιγά σιγά, φαίνεται ότι το οικολογικό κίνημα στην Κύπρο ξεφεύγει από την θλιβερή ταύτιση με την επιχείρηση Περδίκη και επιστρέφει στην αρχική του ακτιβιστική διάσταση - όπως ξεκίνησε με τις πρωτοβουλίες για τον Ακάμα και τα διατηρητέα των πόλεων τις δεκαετίες του 1980 και '90.

Ο Κάρογιαν ξεκαθαρίζει το παιχνίδι: η Διζωνική είναι πια αυτονόητο μέρος του δημόσιου λόγου, ενώ οι κυπριανικοί ζητούν Δηκοϊκό υποψήφιο

Ο Κάρογιαν ασκεί, όντως, ένα ιδιότυπο είδος ηγεσίας για τα κυπριακά κόμματα του κέντρου που μέχρι τώρα είχαν ηγέτες με τάση επιβολής των απόψεων και της θέσης τους. Έχοντας ένα κόμμα με διάφορες τάσεις, αλλά και μια παράδοση διαχείρισης της εξουσίας, κατάφερε να διατηρήσει την δική του θέση, προωθώντας την εικόνα του διαχειριστή. Αν, βέβαια, τα πράγματα γύρω του ήταν κάπως ήπια, θα μπορούσε η εικόνα να ήταν πιο ομαλή. Όταν, όμως, έχεις αντιπρόεδρο ένα άτομο όπως τον Ν. Παπαδόπουλο με τις γνωστές έμμονες του και το ύφος του παραχαϊδεμένου παιδιού της αστικής τάξης, η προσπάθεια εξισορρόπησης αρκετές φορές φαίνεται μάταιη. Ο Κάρογιαν φαίνεται να υιοθέτησε την τακτική της ελευθέριας της εκτόνωσης για τους διάφορους γύρω του, ενώ ο ίδιος φαίνεται να επιλέγει, μέχρι στιγμής, τις στρατηγικές παρεμβάσεις σε συγκεκριμένα χρονικά σημεία. Η στάση του στο θέμα των προεδρικών, μέχρι στιγμής, είναι χαρακτηριστική. Από την στιγμή που το ΑΚΕΛ

άνοιξε την πόρτα σε ενδεχόμενη συνεργασία με το ΔΗΚΟ, ο Κάρογιαν άφηνε να διαρρεύσει ότι το συζητά. Ταυτόχρονα, ο Ν. Παπαδόπουλος αναζητούσε μικρόφωνο για να επαναλάβει την κριτική του ότι «αυτή η κυβέρνηση…». Όταν η διαδικασία έφτασε στο σημείο να καθοριστούν οι "αρχές" του πλαισίου συνεργασίας του "ενδιάμεσου χώρου", οι τρεις «μικροί» - η ΕΔΕΚ και τα εκλογικά σχήματα του Περδίκη και του ΕΥΡΩΚΟ - προσπάθησαν να εγκλωβίσουν τον Κάρογιαν και την πλειοψηφία του ΔΗΚΟ, χρησιμοποιώντας τον Ν. Παπαδόπουλο. Έτσι, του ανέθεσαν να συντάξει την διακήρυξη αρχών. Ουσιαστικά, προσπαθούσαν να επιβάλουν στο ΔΗΚΟ τις δικές τους θέσεις και να περιορίσουν την πιθανότητα συζητήσεων του ΔΗΚΟ με το ΑΚΕΛ - το μεν ΕΥΡΩΚΟ δεν θέλει καμιά συνεργασία με το ΑΚΕΛ, ενώ η ΕΔΕΚ, όπως πάντα, διατηρεί φαντασιώσεις δικής της υποψηφιότητας. Ο Παπαδόπουλος προθυμοποιήθηκε και συνέταξε ότι του ζήτησαν.

Ξαφνικά, όμως, ο Κάρογιαν έκανε μια κίνηση με την οποία «άδειασε»,ουσιαστικά, την προσφορά του Ν. Παπαδόπουλου να γίνει όργανο των άλλων κομμάτων για να εκβιάσει το δικό του κόμμα. Δεν αμφισβήτησε απλώς το κείμενο – εστίασε την διαφωνία του στο θέμα της διζωνικής. Η κίνηση ήταν στρατηγική. Από την μια, ντε φάκτο ουσιαστικά, ανάγκασε τα κόμματα του κέντρου να τοποθετηθούν ανάμεσα στο ΔΗΚΟ του 16% και το ΕΥΡΩΚΟ του 4%, αλλά, για να το δούμε κα ευρύτερα, να τοποθετηθούν ανάμεσα στα δεδομένα της πραγματικότητας και τις υστερίες της ακροδεξιάς. Η τελική νίκη του Κάρογιαν ήταν σαφής. Στο τέλος, είναι η θέση του ΕΥΡΩΚΟ, η οποία καταγράφτηκε σαν αστερίσκος διαφωνίας – ακόμα και ο Περδίκης δεν τόλμησε να διαφοροποιηθεί. Ούτε και η ΕΔΕΚ, η οποία τηρεί στάση ευρύτερης αναμονής, όπως έδειξε και με την μη συμμετοχή της στην προσπάθεια της δεξιάς για υποστήριξη του Ορφανίδη.

Από την άλλη, η κίνηση Κάρογιαν διατήρησε, όχι απλά την επικοινωνία με το ΑΚΕΛ, του οποίου η ηγεσία μπορεί πια να διεκδικήσει ότι υπάρχει ένα κοινό πλαίσιο στο κυπριακό, με το ΔΗΚΟ τουλάχιστον, αλλά καθιέρωσε το ΔΗΚΟ ως κόμμα διεκδίκησης της εξουσίας, αλλά και ως παράγοντα ο οποίος αρθρώνει λόγο και μπορεί να διαπραγματευτεί με το εξωτερικό και όχι μόνο με τα φαντάσματα "αγώνων" του εσωτερικού. Διότι αναπόφευκτα εδώ που βρίσκεται το κυπριακό, θέσεις όπως του ΕΥΡΩΚΟ και του Περδίκη, ακούγονται εκτός Κύπρου ως αστείες ρητορικές εσωτερικής κατανάλωσης. Ένα κόμμα, το οποίο διεκδικεί με κάποια σοβαρότητα για να συζητά με τους ευρωπαίους αλλά και τον ΟΗΕ, δεν μπορεί να μην

μιλά για την διζωνική. Και η επιτυχία του Κάρογιαν άνοιξε και τον πόρτα στον Αναστασιάδη να δηλώσει την Παρασκευή στο ΡΙΚ ότι η διζωνική είναι δεδομένη.

Η επόμενη κίνηση, ήρθε από του κυπριανικούς την Κυριακή στον Φιλελεύθερο. Με δυο συνεντεύξεις, μια του Μ. Κυπριανού και μια της Α. Παπαδόπουλου. Η θέση και των δυο ήταν σαφής: Το ΔΗΚΟ πρέπει να κατέβει στις εκλογές με δικό του υποψήφιο. Ο Μάρκος εστίασε στο ότι η βάση του ΔΗΚΟ έχει προβληματισμούς για τον Αναστασιαδή και αντιδρά σε υποψήφιο από το ΑΚΕΛ – οπότε, όπως δήλωσε, το μήνυμα που παίρνει από την βάση είναι για δηκοϊκό υποψήφιο. Η συζήτηση έγινε με άξονα, είτε την συνεργασία του «ενδιάμεσου χώρου», είτε την πιθανότητα συνεργασίας με το ΑΚΕΛ και ενώ ο Μάρκος απέρριπτε την πιθανότητα υποψηφιότητας από το κόμμα της αριστεράς, συζητούσε, σαφώς, το ενδεχόμενο συνεργασίας μαζί της σε ένα πλαίσιο με υποψήφιο από το ΔΗΚΟ, «αυτήν την φορά» θα μπορούσε να πει κάποιος για το υπονοούμενο της διαδικασίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Μάρκος διαφοροποιήθηκε από την διαδικασία των συζητήσεων του «ενδιάμεσου», θεωρώντας ότι οι αρχές είναι γενικόλογα σχήματα και το ότι το ουσιαστικό είναι η επιλογή ενός υποψηφίου – πρόβαλε, μάλιστα, και τις προηγούμενες προεδρικές επιλογές του κόμματος του, του Σ. Κυπριανού και Τ. Παπαδόπουλου, ως μοντέλα όπου η συμφωνία κτίζεται γύρω από τον υποψήφιο. Η Ταραμουντά, βέβαια, προσπάθησε να εκμαιεύσει δήλωση ενάντια στον Χριστόφια και διαφήμισε την συνέντευξη με το ότι «έχει ευθύνες και ο Πρόεδρος για το Μαρί», αλλά ο Μάρκος ήταν προσεκτικός στις διατυπώσεις του και φαινόταν λες και μιλούσε ως ηγέτης του ΔΗΚΟ «υπό διωγμό» λόγω της δικαστικής περιπέτειας του σε σχέση με το Μαρί. Η όλη εικόνα που εξέπεμπε ήταν ανοικτή προς τις διάφορες τάσεις του ΔΗΚΟ, αλλά και προς τις διάφορες πιθανότητες συνεργασίας με άξονα την επιθυμία του «δηκοϊκού κόσμου» για δικό τους υποψήφιο.

Η Αντιγόνη Παπαδοπούλου, η οποία εισηγήθηκε και τον εαυτό της σως υποψήφιο ήταν ακόμα πιο σαφής – εισηγήθηκε δηκοϊκό υποψήφιο και αν δεν εκλέγει να μείνει το κόμμα στην αντιπολίτευση και να μην στηρίξει υποψήφιο είτε της αριστεράς είτε της δεξιάς. Αν και αυτό δεν ακούγεται πιθανό για ένα κόμμα όπως το ΔΗΚΟ, δεν είναι και κατ'ανάγκη απίθανο με τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί. Μετά από την διαδικασία αντιπαράθεσης νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας, την οποία προώθησε η αντιπολίτευση, τα τελευταία δυο χρόνια - αλλά και των διαφοροποιήσεων των προηγούμενων χρόνων -, είναι μάλλον αναμενόμενο ότι αν δεν

είναι το ΑΚΕΛ στην συγκυβέρνηση με κάποιο κόμμα, τότε η βουλή, αργά ή γρήγορα, θα άρχισει να εφαρμόζει ανάλογες πρακτικές με την σημερινή αντιπολίτευση ενάντια στην επόμενη κυβέρνηση – οποιασδήποτε παράταξης και αν είναι η κυβέρνηση. Και δεν είναι, καν, σίγουρο πια, ότι και η αριστερά θα είναι τόσο πειθαρχημένη όσο παλιά, στηρίζοντας μια κυβέρνηση αν δεν είναι δική της. Άρα, μπορεί και η αντιπολίτευση να έχει τα δικά της πλεονεκτήματα, όσον αφορά ένα κόμμα διαχείρισης της εξουσίας όπως το ΔΗΚΟ. Και αν πάρει ως πρότυπο την περίοδο 1998-2003, θα μπορέσει να επανέλθει με δικό του πρόεδρο.
Στο ΔΗΚΟ, μάλλον, σκέφτονται ότι είναι η «σειρά» τους και είναι διατεθειμένοι να δείξουν ότι είναι ώριμο κόμμα για αυτό. Με εξαίρεση βέβαια τον Ν. Παπαδόπουλο.

Όταν ο Ν. Παπαδόπουλος σχολιάζεται ως παράδειγμα προς αποφυγήν, ακόμα και στις Βρυξέλλες

Την περίοδο μετά το 2004, όταν ο Τάσσος Παπαδόπουλος ήταν σε ντε φάκτο απομόνωση στην Ευρώπη, προσπάθησε να διασκεδάσει τις εντυπώσεις με την ατάκα «και τι θα γίνει; Δεν θα μου σερβίρουν καφέ δηλαδή;». Είναι γεγονός ότι καφέ του σέρβιραν, αλλά η αποδοχή του δεν προχώρησε ιδιαίτερα. Ο γιος του φαίνεται να κατασκευάζει ένα προφίλ αντιπάθειας στις Βρυξέλλες, χωρίς καν να ελπίζει έστω και σε κάποιον καφέ.
Σε μια σειρά σεμιναρίων, τα οποία διοργάνωσε η Ευρωπαϊκή Ένωση, το Human European Consultancy και το Migration Policy Group, στις 20 Απριλίου στις Βρυξέλες, έγινε ειδική αναφορά στην περίπτωση της Αγγλικής Σχολής και στην στάση του «επικεφαλής της επιτροπής νομικών της βουλής των αντιπρόσωπων της Κυπριακής Δημοκρατίας» να «αναγκάσει την Αγγλική Σχολή να εγκαταλείψει μεταρρυθμίσεις, οι οποίες σχετίζονται με την εφαρμογή των ανθρώπινων δικαιωμάτων, με την παγοποίηση της κρατικής χορηγίας για την σχολή». Ιδιαίτερη αναφορά, έγινε στον Ν. Παπαδόπουλο για την απαίτηση του, η οποία «έγινε προς την διευθύντρια του σχολείου, για να καταργηθούν οι μουσουλμανικές γιορτές».

ΤΑΞΙΚΑ

Μειώσεις μισθών, απλήρωτοι εργαζόμενοι, απεργίες, λιτότητα και ανεργία

- Στα συσκευαστήρια πατατών ανασταλήκε η απεργία των εργαζομένων που ξεκίνησε την περασμένη βδομάδα μετά από την επιβολή μείωσης 22% στους μισθούς. Τα συνδικάτα είναι έτοιμα, πάντως, να συμβιβαστούν με κάποιες μειώσεις μισθών, όχι, όμως, τέτοιων μεγεθών και με τέτοιο τρόπο, ενώ η εργοδοτική πλευρά παραμένει άτεγκτη. Διεξάγονται ακόμα εντατικές διαβουλεύσεις με τη Μεσολαβητική υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας.
- Την Τρίτη 8/5 θα διεξαχθούν γενικές συνελεύσεις του προσωπικού εδάφους στα αεροδρόμια για να αποφασίσουν απεργιακά μέτρα, μετά το αδιέξοδο στις διαπραγματεύσεις για την ανανέωση των συλλογικών τους συμβάσεων. Θα είναι ενδιαφέρον να δούμε στην πράξη, αν και πώς θα ερμηνευτεί ο πρόσφατα ψηφισθείς νόμος που περιορίζει δραστικά το δικαίωμα απεργίας στα αεροδρόμια που είχε επιβληθεί από την πολιτική ελίτ με αφορμή τις απεργίες των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας.

- Μετά τον Ολυμπιακό και τον Απόλλωνα, και στη Νέα Σαλαμίνα οι παίκτες απέχουν από τις προπονήσεις διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους. Οι ποδοσφαιριστές των ερυθρολεύκων είναι απλήρωτοι εδώ και μήνες, με το σύνδεσμο ποδοσφαιριστών να εκφράζει την έντονη διαμαρτυρία του.

- Στη βόρεια Κύπρο, οι δημοτικοί υπάλληλοι της Λευκωσίας, απλήρωτοι εδώ και δύο μήνες συνεχίζουν τις εκδηλώσεις παθητικής αντίστασης, αρνούμενοι να παρέχουν διάφορες υπηρεσίες στη βιομηχανική περιοχή και εφαρμόζοντας επιβράδυνση των εργασιών μέχρι τις 9 Μαΐου, όταν θα κατέλθουν ξανά σε γενική απεργία. Το συνδικάτο BES διεξάγει έρανο για τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους. Σε δηλώσεις του, ο πρόεδρος του συνδικάτου Μποζάτ, ανέφερε ότι οι εργαζόμενοι δεν εμπιστεύονται πλέον το δημαρχείο που αθέτησε τις υποσχέσεις του και κάλεσε το δήμαρχο Μπουλουτογλουλαρί σε παραίτηση. Σε μια άλλη εξέλιξη, το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα κινείται νομικά ενάντια στο πρόσφατο νόμο που ψήφισε η τ/κ δεξιά για τις ιδιωτικοποιήσεις, ζητώντας την ακύρωσή του, καθότι το μονοπώλιο που θα δημιουργηθεί, θα αντιστρατεύεται τα συμφέροντα της τ/κ κοινότητας.

- Ο ΓΓ της ΣΕΚ, δήλωσε ότι οι εργαζόμενοι έδωσαν τον οβολό τους για τα δημόσια οικονομικά και μεταξύ άλλων αναφέρθηκε στην αναγκαιότητα να παταχθεί η φοροδιαφυγή και να φορολογηθεί ο συσσωρευμένος πλούτος, η αδρανής ιδιοκτησία και η πολυτέλεια.

- Η ΟΕΒ σε απολογιστική ανακοίνωση της για το 2011, σημειώνει την αύξηση της ανεργίας και των μέτρων λιτότητας που υιοθετήθηκαν, που παρότι "προς τη σωστή κατεύθυνση" είναι "ανεπαρκή". Σημειώνει τον τριπλασιασμό των απεργιών σε σχέση με το 2010, αλλά και την ικανοποίηση της ότι ο αριθμός τους παραμένει μικρός και το ότι δεν υπήρξε διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης, παρά το ότι πολλές συλλογικές συμβάσεις έληξαν και δεν ανανεώθηκαν. Υπενθυμίζει ότι κατέθεσε πρόσθετες εισηγήσεις συμπεριλαμβανομένης της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης και συνταξιοδότησης στο 65ο έτος, την εκ βάθρων αναδιάρθρωση του θεσμού της ΑΤΑ και την αξιοποίηση των χιλιάδων εκπαιδευτικών, κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.

- Στα 35.398 άτομα έφθασε ο αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων στο τέλος Απριλίου, καταγράφοντας αύξηση 31,5% σε σχέση με πέρσι την ίδια περίοδο. Η καταγεγραμμένη ανεργία στην Κύπρο κυμαίνεται σήμερα στο 10%, περίπου στο μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 27 και λίγο πιο κάτω από το μέσο όρο της Ευρωζώνης.

ΔΙΕΘΝΗ

Ευρώπη: η εξέγερση ενάντια στη λιτότητα φτάνει στις κάλπες με κόκκινες αποχρώσεις

Την περασμένη βδομάδα, ο Economist περιέγραψε τον πρώτο γύρο των γαλλικών εκλογών ως μια εξέγερση ενάντια στη λιτότητα. Το περασμένο σαββατοκύριακο, η εξέγερση διευρύνθηκε και απέκτησε διαστάσεις τσουνάμι. Τα συμπτώματα εμφανίστηκαν από τις βρεττανικές τοπικές εκλογές, όπου η αναμενόμενη ήττα του κυβερνητικού συνασπισμού των συντηρητικών και των φιλελευθέρων πήρε διαστάσεις πανωλεθρίας. Μπορεί ο ιδιόρρυθμος δήμαρχος του Λονδίνου να κατάφερε

να διατηρήσει θέση του, αλλά όπως υπολογίστηκε αν γίνονταν κοινοβουλευτικές εκλογές με τις τάσεις που εμφανίστηκαν, οι εργατικοί θα κέρδιζαν σαρωτικά με πλειοψηφία 80 εδρών. Και η διαρροή δεν ήταν μόνο προς τα αριστερά – σημαντική άνοδο - με διαρροές από τους συντηρητικούς - είχε και το κόμμα της ανεξαρτησίας, το οποίο διεκδικεί την αποχώρηση της Βρετανίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το κέντρο βάρους, βέβαια, ήταν στην Γαλλία. Το προβάδισμα του Ολάντ ήταν μεν σαφές, αλλά ο Σαρκοζί τα είχε δοκιμάσει όλα – και έτσι δεν δίστασε για μια ακόμα ακροδεξιά στροφή πριν από τον δεύτερο γύρο. Και ταυτόχρονα διέρρεε από τα χρηματιστήρια και τους «οικονομικούς κύκλους» ένα είδος προειδοποίησης για τον Ολάντ. Από την άλλη, βέβαια, η προοπτική Ολάντ φάνηκε να κινητοποιεί ελπίδες ευρύτερα για ένα επαναπροσδιορισμό της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε αυτό το πλαίσιο, το παιχνίδι φαινόταν να παίζεται μέχρι το τέλος. Η εκλογή του Ολάντ σηματοδότησε την τρίτη εκλογική νίκη των σοσιαλδημοκρατών και της αριστεράς ευρύτερα τους τελευταίους μήνες, μετά την Δανία και την Σλοβακία, ενώ συμβάδισε και με την άνοδο μιας, επίσης, σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης στην Ρουμανία την περασμένη εβδομάδα - μετά από τις διαδηλώσεις και συγκρούσεις της προηγούμενης περιόδου. Πέρα από την εκλογική σημασία της, η άνοδος του Ολάντ αναμένεται να σηματοδοτήσει και μια επιστροφή της έμφασης στην κρατική κεϋνσιανή επένδυση στην οικονομία, μετά την αποτυχία των συνταγών μονομερούς λιτότητας. Και βέβαια, οι ισορροπίες, οι οποίες θα επιδιωχθούν, είναι ακόμα ένα ζητούμενο. Διότι το ζήτημα δεν είναι πια μόνο η άνοδος της αριστεράς, αλλά και η άνοδος μιας νέας ακροδεξιάς, η οποία απορροφά ψήφους από την δεξιά,αλλά και ρητορικές από την αριστερά – η Λεπέν λ.χ. άρθρωσε την κριτική της ως λόγο ενάντια στον διεθνές χρηματιστηριακό κεφάλαιο και η νέα δεξιά στην βόρεια Ευρώπη είναι υπέρ του κράτους πρόνοιας – ενάντια στην «παγκοσμιοποίηση».

Μετά την Γαλλία, τα βλέμματα ήταν, σαφώς, στραμμένα στην Ελλάδα – το πρότυπο του φόβου της εξέγερσης - με σημείο αναφοράς τον Δεκέμβρη του 2008 - αλλά και το μοντέλο της πειθαρχίας, στο οποίο έχει επιβληθεί η ελληνική κοινωνία ως παράδειγμα προς αποφυγή. Αν υπάρχει μια κοινωνιολογική σοφία στις ισορροπίες των κοινωνιών, τότε σαφώς λειτούργησε την Κυριακή στην Ελλάδα: το αποτέλεσμα εξέφρασε μια μετατόπιση του πολιτικού συστήματος και απέτρεψε, ταυτόχρονα, μια οποιαδήποτε τελεσίδικη τάση ή απόφαση κατά την διάρκεια της μεταβατικής περιόδου την οποία φαίνεται να διέρχεται η χώρα. Ήταν μεταβατικές εκλογές σε μια αναποφάσιστη κοινωνία. Το πρώτο μήνυμα, σαφώς, υπήρξε η οργισμένη απόρριψη

όσων συνεργάστηκαν για τα μνημόνια – και εδώ ο αποδέκτης δεν ήταν μόνο το ΠΑΣΟΚ αλλά και Νέα Δημοκρατία και το ΛΑΟΣ που είδε τα ποσοστά του να μετατοπίζονται στην χρυσή αυγή. Σε ένα δεύτερο επίπεδο για πρώτη φορά από τον εμφύλιο, η αριστερά, στις διάφορες της εκδοχές, είδε τα ποσοστά της να εκτοξεύονται στο 35 -40% - αν συμπεριλάβει κάποιος και τους οικολόγους και τα μικρότερα σχήματα, τα οποία δεν μπήκαν στην βουλή - ενώ για δεύτερη φορά στην μεταπολεμική ιστορία, ένα αριστερό κόμμα, ο ΣΥΡΙΖΑ τώρα, η ΕΔΑ το 1958, ανακηρύχθηκε αξιωματική αντιπολίτευση. Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, αυτό που φάνηκε να συμβαίνει ήταν η διάσπαση των μεγάλων μπλοκ των παρατάξεων σε διαφορετικές ομάδες και τάσεις - οι οποίες, μπορεί να πει κάποιος, ότι προϋπήρχαν αλλά συμπιέζονταν μέσα στην εκλογική συσπείρωση σε εποχές ρουτίνας – το ΠΑΣΟΚ έχασε μαζικά προς τα αριστερά, η Νέα Δημοκρατία έχασε προς την εθνολαϊκή δεξιά του Καμένου, αλλά και προς τους φιλελεύθερους που έμειναν εκτός βουλής, αλλά μάζεψαν ένα ποσοστό γύρω στο 5-6%. Η πολιτική Σαμαρά φάνηκε να αποτυγχάνει – ανέλαβε ένα κόμμα άνω των 30% και βρέθηκε με ένα ποσοστό 18-19%. Είναι δύσκολο να πει κάποιος τι θα ακολουθήσει: σίγουρα στο ευρωπαϊκό επίπεδο και ανεξάρτητα του τί θα κάνουν οι Έλληνες μετά, το μήνυμα ήταν μια απόρριψη των μνημονίων. Λογικά, η Ελλάδα έκανε ήδη βήμα εξόδου. Αλλά, βέβαια, κανένας δεν μπορεί να το πει δημόσια ή να το δεχτεί σε αυτό το στάδιο.

Με το παρόν σχήμα ακυβερνησίας υπάρχουν μια σειρά από πιθανότητες. Υπάρχει η πιθανότητα να τεθούν εκβιαστικά διλήμματα για να πειστούν μερίδες της κοινωνίας να συγκρατήσουν μια κάποια πλειοψηφία, είτε με την τωρινή βουλή, είτε μετά από επόμενες εκλογές. Η άλλη πιθανότητα είναι, σαφώς, η "κυβερνηση της αριστεράς" με βάση την οποία ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ εκτοξεύτηκαν στην δεύτερη θέση. Μπορεί η ελληνική αριστερά να συγκροτήσει μια συμμαχία όπως τις αριστερές εκλογικές συμμαχίες ή μέτωπα της λατινικής Αμερικής; Είναι ένα ερώτημα, το οποίο, σαφώς, θα καθορίσει τις εξελίξεις της επόμενης περιόδου. Η ελληνική αριστερά έχει μια πολιτισμική ηγεμονία και ένα είδος ηγεμονίας "στο δρόμο", ενώ τώρα φαίνεται να αναδύεται και ένα είδος εκλογικής εν δυνάμει ηγεμονίας ηή συγκρότησης εναλλακτικού πόλου, γύρω από τον οποίο υπό διάφορες περιστάσεις μπορούν να κινηθούν είτε οι εθνολαϊκοί του Καμένου, είτε η ιστορική κεντροαριστερά του ΠΑΣΟΚ. Αυτό άλλωστε που, μάλλον, έδειξε η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ότι χωρίς προοπτική ελπίδας, ούτε η αριστερά μπορεί να δώσειαπάντηση - να προσελκύσει τις μάζες σε επίπεδο κοινωνικής αλλαγής ή μεταμόρφωσης. Από την άλλη, οι εσωτερικοί

διαχωρισμοί της ελληνικής αριστεράς είναι, επίσης, ιστορικοί και δύσκολοι. Το ΚΚΕ, παρά την προσπάθεια του να κερδίσει χρόνο για να επαναπροσδιοριστεί ως ηγεμονικό στο χώρο, ενδέχεται να βρεθεί και αυτό υπό πίεση στην συγκυρία, καθώς θα διαμορφώνεται το νέο πολικό πλαίσιο με βάση την υπάρχουσα ρευστότητα. Διότι, μπορεί η άνοδος της ακροδεξιάς να παρουσιάστηκε θεαματικά, ενώ ήταν και μετατόπιση από το ΛΑΟΣ προς την Χρυσή Αυγή, αλλά δεν παύει να συνιστά και ένα νέο φαινόμενο στον ελληνικό δημόσιο βίο. Και η αριστερά θα αναγκαστεί, λόγω του ρόλου που διεκδικεί ιστορικά αλλά και κοινωνιολογικά, να προσφέρει απαντήσεις και σε αυτές τις μορφές λόγου και πρακτικής. Και το ζητούμενο εδώ βέβαια δεν έχει να κάμει μόνο με την θεσμική εκλογική αριστερά, αλλά και τον ευρύτερο χώρο, ο οποίος προσδιορίζεται ως «επαναστατικός» και καλύπτει, σαφώς, και μέρος της αποχής – την οποία στηρίζει, ως πολιτική θέση, σε μεγάλο βαθμό ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος, ο οποίος έχει την δική του δυναμική στο «δρόμο».

Το τσουνάμι έφτασε, όμως, και στην Γερμανία όπου σε τοπικές εκλογές, το κόμμα της Μέρκελ, το οποίο μέχρι τώρα κρατούσε τα ποσοστά του, έπαθε, επίσης, μια ξαφνική πτώση, ενώ οι σοσιαλδημοκράτες βρέθηκαν σε άνοδο – ίσως μέσα στο γενικότερο κλίμα. Στη Γερμανία, το νέο πολιτικό φαινόμενο, πάντως, φαίνεται να είναι το κόμμα των πειρατών, το οποίο κινήθηκε για τρίτη εκλογική αναμέτρηση γύρω στο 8%.

Ισραήλ: προκήρύυξη εκλογών αλλά και αντιπολίτευση στον Νετανιάχου από το «βαθύ κράτος»

Σε ένα πρόσφατο συνέδριο στο Ισραήλ, ο Ντέρσοουιτζ, ένας από τους ακαδημαϊκούς απολογητές του Ισραήλ στις ΗΠΑ, αναγκάστηκε να παρέμβει για να επιπλήξει τους παρευρισκόμενους, οι οποίοι σε 2-3 περιπτώσεις γιουχάϊσαν, όταν ακούστηκε το όνομα του Μ. Ομπάμα. Η αντιπαράθεση ΗΠΑ και Ισραήλ, σε αυτά τα πλαίσια, μπορεί να μην είναι ευδιάκριτη έξω από την ιδιαίτερη σχέση των δυο κρατών , αλλά είναι σαφής για οποίον παρακολουθεί τα γεγονότα. Η αμερικανική στρατιωτική ελίτ και ο Ομπάμα είναι, σαφώς, ενάντια σε οποιανδήποτε στρατιωτική κίνηση λ.χ. εναντίον του Ιράν, ενώ ο Νετανιάχου δεν αποκλείει τίποτα. Αυτή η σταδιακή διαφοροποίηση άρχισε από πριν την προεδρία Ομπάμα, αλλά θεωρείται ότι έφτασε σε νέα επίπεδα μετά την ψυχρή σχέση των δυο ηγετών.

Η κίνηση του Νετανιάχου να κηρύξει εκλογές το Σεπτέμβριο, έχει βέβαια να κάμει με το γεγονός ότι το κόμμα του προηγείται στις δημοσκοπήσεις. Αλλά, ίσως, να είναι και μέρος μιας στρατηγικής για παρέμβαση στις αμερικανικές εκλογές ή να τις προκαταλάβει. Το ενδιαφέρον, ωστόσο, το οποίο φάνηκε να αναδύεται τελευταία, καθώς η ισραηλιτική κοινωνία, φαίνεται να επιστρέφει πίσω στην «ομαλότητα», μετά τις κινητοποιήσεις για το κράτος ευημερίας και την περιθωριοποιήση της αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους - παρά το ότι υπάρχει επίσης μια αυξημένη και πάλι τάση νεαρών που αρνούνται να υπηρετήσουν στον στρατό - είναι η αντίδραση βασικών στελεχών του ισραηλιτικού βαθέως κράτους, των μυστικών υπηρεσιών και των υπηρεσιών ασφαλείας ενάντια στην πολιτική του Νετανιάχου. Τον τελευταίο καιρό, υπήρξαν δύο αξιοσημείωτα συμπτώματα: Πρώτα, ο τέως επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών Meir Dagan δήλωσε ότι η ιδέα της επίθεσης εναντίον του Ιράν - λόγω του πυρηνικού του προγράμματος - «είναι η πιο ηλίθια ιδέα που έχω ακούσει στην ζωή μου». Και ο κ. Dagan δεν ήταν ούτε φιλειρηνικός, ούτε καν προϊόν του πιο φιλειρηνικού εργατικού κόμματος – αντίθετα είναι άνθρωπος του Α. Σιαρόν. Πρόσφατα, ανάλογες δηλώσεις έκανε και ο τέως επικεφαλής της Shin Bet των σωμάτων ασφαλείας του Ισραήλ μιλώντας για τον Νετανιάχου και τον ηγέτη των Εργατικών και υπουργό άμυνας, Ε. Μπαράκ: «Το Ισραήλ καθοδηγείται σήμερα από δυο ανίκανους πολιτικούς, οι οποίοι έχουν μεσσιανικές ουτοπίες και πολύ φτωχή κατανόηση της πραγματικότητας. Το σχέδιο τους, να επιτεθούν εναντίον του Ιράν, οδηγεί σε μια παγκόσμια καταστροφή. Όχι μόνο δεν θα εμποδίσει την ανάπτυξη μιας ιρανικής ατομικής βόμβας, αλλά, αντίθετα, θα επιταχύνει αυτήν την προσπάθεια, και αυτήν την φορά με την βοήθεια της διεθνούς κοινότητας.» Και τόνισε, επιπρόσθετα, ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα στην λύση του Παλαιστινιακού είναι ο ίδιος ο Νετανιάχου, ο οποίος οδηγεί στην «απώλεια μιας ιστορικής ευκαιρίας» για το Ισραήλ.

Το πιο ενδιαφέρον, μετά από αυτές τις δηλώσεις, ήταν ότι οι επικεφαλής τόσο του στρατού, όσο και των μυστικών υπηρεσιών στήριξαν τις θέσεις τους.

Οπότε το χάσμα ανάμεσα στις ΗΠΑ και το Ισραήλ φαίνεται να εκφράζει και ένα χάσμα ανάμεσα στις στρατηγικές επιλογές των «ειδικών» και της ηγεμονικής, για την ώρα τουλάχιστον, αντίληψης ανάμεσα στους πολιτικούς.

Για μια ανάλυση αυτού το κλίματος στο Ισραήλ, αλλά και του Νετανιάχου - από ένα αναλυτή που δεν τον συμπαθεί ιδιαίτερα όντως:

http://www.counterpunch.org/2012/05/04/the-man-with-messianic-tendencies/

Αραβικός κόσμος: Εκρήξεις στην Βεγγάζη, συλλήψεις το Μπαχρέϊν και η δουλοπρέπεια της Μουσουλμανικής Αδελφότητας

Την περασμένη εβδομάδα, το κέντρο της Βεγγάζης στην Λιβύη συγκλονίστηκε από μια σειρά εκρήξεων στα δικαστικά μέγαρα. Ακολούθως, στον χώρο βρέθηκαν συνθήματα της πράσινης, κανταφικής αντίστασης. Τις επόμενες μέρες, το μεταβατικό συμβούλιο, το οποίο προσπαθεί να εμφανιστεί ως κυβέρνηση, ανακοίνωσε ότι απαγορεύεται η αναφορά στον Καντάφι και το καθεστώς του με ποινές φυλάκισης. «Η δημοκρατία του ΝΑΤΟ» όπως παρατήρησε ειρωνικά και το δίκτυο πληροφοριών και σχολίων angry Arab news. Συνεχίζονται, ταυτόχρονα, οι αναφορές για βασανιστήρια στις φύλακες και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του καθεστώτος του ΝΑΤΟ. Ο Σαρκοζί μπορεί, τελικά, να μην κατάφερε να πείσει με την αποικιακή του εκστρατεία στην Λιβύη, αλλά ο ιδεολογικός εκπρόσωπος του νέου ρατσισμού της Γαλλίας, ο Μπερνάρ Λεβί, έκανε και ταινία για να δικαιολογήσει την αποικιακή εκστρατεία που προώθησε.

Την ίδια περίοδο, με τις απαγορεύσεις και τις συνεχόμενες καταγγελίες για βασανιστήρια στην Λιβύη, η human rights watch ανακοίνωσε ότι μετά από επίσκεψη στο Μπαχρέϊν διαπίστωσε ότι υπάρχει «πρόοδος» στα ανθρώπινα δικαιώματα χάρις στις πιέσεις της αμερικανικής κυβέρνησης. Στο Μπαχρέϊν είχαν γίνει, πρόσφατα, οι διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς της μοναρχίας, κατά την διάρκεια των αγώνων αυτοκίνητου της φόρμουλα 1. Και το σαββατοκύριακο, συνελήφθη ένας ηγέτης του κινήματος για εκδημοκρατικοποίηση.

Στην Σύρια, αντίθετα, η δυτική ευαισθησία είναι διάχυτη. Ένα χαρακτηριστικό σχόλιο από το angry Arab news: "Χθες το BBC ανάφερε σαν μέρος της καθημερινότητας ότι ο FSA -ο «ελεύθερος συριακός στρατός» - οι ομάδες των ενόπλων ισλαμιστών της αντιπολίτευσης- βομβάρδισαν μια επιχείρηση πλύσης αυτοκίνητων διότι ο ιδιοκτήτης είναι υποστηρικτής του «καθεστώτος» - και αυτό ίσως να είναι ένας ευφημισμός για να πουν ότι ανήκει σε μη-σουνιτικη θρησκευτική ομάδα. Ο ανταποκριτής του BBC φάνηκε να εντυπωσιάζεται από το γεγονός. Το BBC -όπως και τα σαουδαραβικά και τα καταρινά- ΜΜΕ πρέπει να καθιερώσουν ένα καθημερινό δελτίο με τίτλο: η πιο συμπαθητική έκρηξη από τον FSA.»

Και όπως γράφει συχνά ειρωνικά το μπλοκ – αν βέβαια η έκρηξη γινόταν στο Ιράκ ή στο Ισραήλ θα ήταν «τρομοκρατική» επίθεση, ενάντια σε αθώους λόγω των θρησκευτικών τους πιστεύω.

Στην Αίγυπτο, συνεχίζονται και οι διαδηλώσεις και οι προεκλογική εκστρατεία. Ταυτόχρονα, η ένταση ανάμεσα στην Αίγυπτο και την Σαουδική Αραβία συνεχίστηκε και η Μουσουλμανική αδελφότητα ανέλαβε να μεσολαβήσει, στέλλοντας μια επιτροπή να ζητήσει δουλοπρεπώς συγνώμη από την σαουδαραβικη μοναρχία. Στο Κάϊρο, όμως, υπήρξαν και σαρκαστικά σχόλια από τους κοσμικούς.